

det just paa de Ord, jeg i denne eller en anden Sag maatte kunne have at udtale. Jeg troer endog, at man indtil en vis Grad skylder sine Modstandere at forklare, hvorfor man finder, om jeg saa maa sige, deres Opfattelsesmaade uforklarlig. Dette har netop væsentlig været Anledning for mig til at tage Ordet i dette Diebtik, for at gjøre Forsøg paa at forklare, hvorfor jeg finder den Opfattelsesmaade, som Rigsdagsmanden for Præsto Amts 4de Valgfreds (Grundtvig) har gjort gjældende, uforklarlig. Den ærede Rigsdagsmand meente, at der var for ham en naturlig Opfordring til at udtale de Grunde, som bestemte ham til at fraraade det Lovforslag, som fremgik af Fleerheden, i det Udvalg hvoraf han selv var Medlem; men jeg tilstaaer, at i det Foredrag, som vi nys hørte, hørte jeg Meget, som lod smukt, og Meget, som det glædede mig at høre, men af Grunde hørte ogsaa jeg kun lidet, og da jeg troer, at det er en Bemærkning, som ikke blot kan gjælde med Hensyn til dette Foredrag af det ærede Medlem, men maaskee ved flere andre Leiligheder, forekommer det mig, at der kan være Anledning til at dvæle noget ved denne Sag. Den ærede Rigsdagsmands Foredrag var vistnok rigt paa smukke Billeder, det var rigt paa Grindringer og Minder og det var fuldt af Phantaste, men jeg tør ikke sige, at det indeholdt en Udsvikling af Grunde, som rammede Sagens Kjerne. Ja, jeg troer, at hvis man vilde holde lidt fast paa disse Billeder, disse Grindringer, saa kunde det være, at de vendte sig imod den ærede Rigsdagsmand selv, saa at han selv vilde vige fra dem. Eller vil den ærede Taler erkende, hvad der dog laae i et af hans Billeder, at Friheden er den Fenrisulv, som vil opsluge os Alle. Det er i det Mindste ikke min Tro. Eller, for at tage en af hans Grindringer, mon han formeget dvælede ved den Censor, som er død; Forordningen af 1799 lever, den har vundet ny Kraft, idet denne Forsamling har bekræftet den, forsaavidt den ei er bleven forandret ved Placaten af 24de Marts 1848 og selve Grundloven; Politimesterens Medhjælp, ja, han lever, men Censor — han er død, steendød. Og nu Phantastien, hvor mødte den os ikke i den ærede Rigsdagsmands Foredrag? Skulde det ikke

være Phantastie, at det her i Danmark er Trykkelovgivningens Skyld, dersom en Forfatter eller Forlægger ikke kunde blive rigtig ved de Skrifter, de udgive; jeg troer, sandt at sige, at Grunden dertil maa søges ganske andre Steder end i Forordningen af 1799, og at det Bidrag, som Trykkesfrihedslovgivningen kan give til Forfatterens Rigdom eller Ikke-Rigdom, er saa lidet, at det ikke er værd at tale om. Jeg ledte altsaa efter Grunde i den ærede Rigsdagsmands Tale, jeg vidste ikke ret, hvor jeg skulde finde dem. Maaskee vil den ærede Rigsdagsmand henvise mig til de fremmede Lande, som der har været Tale om, f. Ex. til England. Jeg vil da tillade mig at svare, dog ikke hvad den høitærede Justitsminister svarede, thi det troer jeg rigtignok ikke vedkommer Sagen, jeg troer ikke, det kan gjøre hverken fra eller til, om en Journalist kunde tænke paa at blive Minister (Hør!); det kan jo ganske vist have sin Fordeel, at Sagen er ordnet saaledes, som i England, at der staaer en saadan Partiorganisation i Spidsen for hvilken der paa begge Sider er saa rige og mægtige Mænd, at den ringe Journalist ikke kan have sin Tanke saa høit; men desuagtet vilde jeg ikke paaberaabe den Omstændighed, som Noget, der ved denne Sag kunde komme i Betragtning. Derimod vil jeg holde mig til det, som forekommer mig at være det Væsentlige, det er, at dersom man kjenner den engelske Lovgivning, saa vil man vel finde, at det Lovudkast, som her er forelagt, taaler en Sammenligning med den engelske Lovgivning, saaledes, at, hvis begge vare utaaaelige, saa vilde det, som her er forelagt, være det mindre utaaaelige, og den ærede Rigsdagsmand har vænnet os til en saadan Opfattelse af Ordet „utaaaelig“, at det ikke er det, man ikke kan taale, men det, man lider mindre godt end noget Andet, og det mindre Utaaaelige bliver altsaa det, man lider bedre; det bliver dog nok egentlig hans Mening af Ordet utaaaelig, saaledes som det gjentagende Gange er fremkommet. Hvis der altsaa var Grund til at fremkomme med Forslag forrige Gang, og deri er jeg enig med den ærede Minister, som forelagde det, saa forekommer det mig, at der fremdeles er Grund til, at